

Umístit se na druhém místě Svíček není špatný výkon. Skutečně ne. Spousta dobrých týmů skončí za vámi, jeden před vámi. Orgové vám potřesou pravicí. Diplom dostanete. Svíčkovou dostanete. Vítězný tým vám už sice vyžral všechnu slávu i nejlepší kousky masa, ale přesto si pochutnáte a máte ze sebe dobrý pocit.

Když se na druhém místě Svíček umístíte dvakrát za sebou, pokaždé za tím stejným týmem, začnou vás napadat různé nesportovní myšlenky. Jak je příště zpomalit? Šlo by jim na startu podstrčit neřešitelnou šifru? Nalít sedativum do čaje?

ROFLCOPTER! jednoduše letos nesměl zvítězit. Jsou to kamarádi, ale zase ocaď pocad', co si budeme povídat. Protože Paču po několika letech poprvé nezamířila v termínu hry na dovolenou, vypadalo to, že konečně na Svíčky dorazíme v plné Přizdi sestavě. A když se nám na začátku srpna povedlo vyhmátnout z trhu volných hráčů diamant v podobě Marti [Prahorové](#), těšení na hru mohlo začít.

[Státek](#) prorokoval, že to bude těsné. Ztráceli jsme na arcisoky dvě desetiny kučabodu. Pokud se v kučajednotkách neorientujete, vězte, že to je opravdu málo.

Svíčky 2016: nasazení					Pořadí	Jak se počítá?
Tip	Název týmu	Členové	μ	σ		
1.	ROFLCOPTER!	Tomáš Masník, Aleš Blahut, Přemysl Oprchal, Ondřej Šmejkal a Ondřej Skoupý	123,9	17,6		
2.	Přizdisráči	Jarek Polakovič, Jana Pačisková, Tom Tauer, Marta Pomikálková a Vít Tauer	123,7	14,7		

Sekeru do těšení nám zasekl Vít, když nám den před hrou dal košem, Marťa ovšem pohotově zmobilizovala Dalibora Prahoru, který s naším kučajindexem nesmlouvavě švihl nahoru a udělal z nás favority hry. Nu co, smířili jsme se s tím.

Mobilizace to byla bleskurychlá. V pátek v šest jsem dovezl rodinu na chalupu a v sedm mi zvoní telefon, přičemž jméno volající dává tušit, že by mohlo jít o záskok na Svíčky. Uspíme děti, vyjednáme si opuštěák, šlohneme naší Bětušce čelovku, co dostala na Běhu pro Světlušku (special thanks to Lada, že nás na něj vytáhla) a ráno v 6:30 nasedám do jediného busu, který na naší výsce za celou sobotu staví. Jede sice přesně opačným směrem, než je Velké Meziříčí, ale přípojem ve Strakonici se dá v Praze těsně chytit doporučený rychlík Barbora. A co víc, v Bille u strakonického nádraží mají zlevněnou rybářskou stoličku a čtverečkový sešit s motivy Frozen! Když mi pak Marťa na start dovezla šifrovací pomůcky ze svatby Skobových a penálek s tužičkami, byl jsem na šifrování připraven jak obvykle a ještě měl pro Bětku po návratu suprdárek za dobrovolné poskytnutí klíčového vybavení.

Připomněla bych ještě Derovu zprávu: "Copak mu dobrá svíčková nestojí za dva týdny tiché domácnosti?" To jsme zatím netušili, že to fakt zvládne a přijede. Ale jinak musím potvrdit, že Přizdi se nijak nesnažili tým vytunit. Přihlásila jsem se skoro sama (koho by taky takový

tým nelákal) a Dalibora si vyprosila téměř proti vůli Dera a Toma - tvářili se, že 3 Přizdi + 1 host je osvědčená akční sestava a stejně už je pozdě někoho shánět.

Cesta na hru proběhla převážně poklidně. Nebýt toho, že hromadnou jízdenku zařizoval a v rukou držel Tom Kuča, který ještě půl minuty před pravidelným odjezdem vlaku nebyl na jeho palubě, skoro bychom se nudili. V druhé polovině cesty na některé z nás přijde hlad a přemýšlíme, jestli nám Damejido.cz dokáže doručit pizzu na perón ve Žďáru nad Sázavou. Nakonec se ukáže, že ve Žďáru žádná pizzerie nerozváží. Zůstáváme o hladu.

Na startu nás hostí tradičně chlebem a solí. Svíčkové děti okatě radí, abychom si chleba dobře osolili. Fajn. Solím jako silničář. Čekám v soli nějakou příměs, ale kromě toho, že krajíc chleba s půl kilem soli fakt není nic moc, chuťové pohárky nic zvláštního nedetekují.

Pročítáme pravidla startovní aktivity a už dopředu máme jasno, že se nám nebude líbit. *Interakce s cizími lidmi* se řadí k našim nejméně oblíbeným šifrovacím aktivitám. Na žebříčku opruznosti se nachází těsně pod *krosením hustníku za vlhké listopadové noci* a jenom kousek nad *malým, sotva tříkilometrovým orientáčkem*.

Hvízd! Hra začíná. Hráči mezi sebou mění křestní jména a informace. Všechno si poctivě značíme, ale moudří z toho nejsme. Stále dokola slyšíme ty stejné pitomé větičky:

- Já jsem přijel do Kozlova.
- Já hraju Svíčky.
- Já si na hru vzal baterku.
- ...

Postupně ze hry vyautujeme Toma a Dalibora ([který do té doby mate soupeře tím, že nosí jmenovku nepřítomného Víti](#)), aby úlohu vyluštili. Ti se k tomu ale nemají. Gentlemansky předhodím holky davu a nechám se vyautovat též. Věty se v seznamu hráčů zdá se opakují nahodile. Postupně se do lušticí grupy vrací i Paču se svými zápisky a konečně si všímáme, že kromě ohraných větiček někteří lidé říkali informaci unikátní. Například že budou do večerníčku doma. Nebo že budou spát ve vlastní posteli. Pozoruhodné! Náhoda? Mohyla Napoli.

Snažíme se sesumírovat všechny unikátní větičky a přiřadit je členům Absolutní difference. Přitom nám nemůže ujít, že na nás hrají přesilovku - je jich v týmu sedm. Stahujeme Martu ze hry. Chvilku na to si všímáme podivných příjmení. Opisec. Klíč. Man. Želka. Želka by mohl být třeba Petr, utrousí Dalibor. Jo! Konečně jsme se někam posunuli.

Zkoušíme aplikovat absolutní rozdíl na první písmena původních a nových křestních jmen, ale vychází nám něco jako COTADXC. Chvilku ještě do papíru zíráme, než nám Tom ozřejmí, že COTADXC asi bude kóta 590. Balíme. Trvalo nám to skoro hodinu a půl, ale neviděli jsme nikoho odcházet. Jdeme. Za námi v těsném závěsu jiný tým. Karamba!

Na kótu se přesouváme kratší a lepší cestou než soupeři, takže na ně naženeme hezkých patnáct sekund. Za odměnu dostáváme ošklivou tabulku s písmeny. Přichází *Tak trochu se*

mi chce jít a moc se mi nechce skládat tým a sedá opodál. To je prosím název konkurenčního týmu. A protože je to název dlouhý, budu jim říkat prostě *Aleš*.

Zpět k tabulce. Hele, tady v tom řádku jsou jenom písmena ze slova VEJCE. A tady uprostřed MASO. Odhalujeme i další komponenty svačinky, kterou jsme dostali zabalenou na startu. Řízek na chlebu. V trojbalu. Teda ten řízek, chleba je normální. Vyškrtáváme písmena surovin svačinky v rostoucích obdélnících od MASO. Vzniká braille z nevyškrtaných písmenek. Hráz rybníka. Hezké. Mizíme. Máváme Alešovi.

U rybníka jsme opět první. A opět s vetřelci v patách. [Povědomí nám nejsou, že by těch falešných týmů bylo víc?](#) Uklízíme se mimo cestu do stínu. Divně zalámaný text celkem jednoznačně popisuje, co by se s šifrou tak mělo dělat. Co slabika, to prvek periodické tabulky. Vybereme slabiky na pozicích Na a Cl a dostaneme... Pávek. Takový Pávek, to je hezké slovo. Ale až Dalibor musí najít, že je to i rybník. A je krutě daleko.

Po cestě si krátíme dlouhou chvíli trápením Martiny, které zakazujeme koupačku v krásně čistém Loučském rybníku. U Pávku si dobrých deset minut drbeme hlavy nad divným kris kroskem. Brzy zjistíme, že když pasuje rosa i mlha, mohly by pasovat i jiné meteo termíny. Dalibor překřtí průvod gayů na teplou frontu, Paču ve vytírání zadku neomylně identifikuje bio zátěž, ani nedolušťujeme a jdeme o dům dál. Na krk nám dýchá Aleš.

Hurá na kótu. Dalibor nerad uhýbá ze vzdušné čáry, a tak naviguje skrze pole. Naštěstí už sklizené. Po strništi se nakonec jde docela příjemně. Míjíme divoce plodící slivoň, a tak kradu z obecního. Dělíme se v týmu o švestky a nebýt vedra k zalknutí, kopce a faktu, že jsme zapomněli upřesnitko a běháme v čím dál širších kruzích kolem kóty, šlo by o naprosto idylický přesun.

Ale k šifře. Dostáváme zápis tří šachových (?) partií. Místo bílého krále se na šachovnici vyskytuje jakási figura H, kterou promptně s vědomím existence blízkého Adolfova kopce překřtíme na Hitlera. A teď jenom pochopit, jakým způsobem šifra tu informaci skrývá.

O padesát minut a mnoho vtípků na téma "8 řad a 8 sloupců = 88" později jsme řešení pořád stejně daleko. Soupeři se trousí na stanoviště, začíná tu být nepohodlné. Voláme o nápovědu, která nám potvrzuje naše domněnky. Figura H se chová nějak divně a výsledkem je kóta 609, neboť se na konci každé partie má spočítat, na kolik polí může H ještě skočit.

Martu šachy, Hitler ani čekání nebaví, a tak nás opustí a vydá se směrem k Adolfovi. My mezitím konstruujeme teorii, podle níž se H přetváří do poslední černé figury, která táhla. Počet polí, na která může šlápnout, vychází 6, 0 a 9. Vyřešeno. Až na Turniketě se dovídáme, že nikoli autorsky. Ups. Každopádně pílíme za Martou. Dalibor dokonce běží!

Hitlerův kopeček se koupe v zapadajícím slunci, Dalibor a Marta už před sebou mají rozluštěnou šifru a identifikují jednotlivé ctnosti či neřesti. Společně doplníme zvířátka, já vybrutím tajenku a když vidíme, že se Prahory nemají k odchodu na vybrutěné místo, najde Tom ještě semafor, tedy přeskočený první krok šifry. Nikoho za sebou nevidíme.

Na dalším stanovišti nacházíme tubus, nikoli však zadání. Přemýšlíme, jestli je v tom nějaký fígl, nebo je to bug. Marťa opatrně volá na reklamační oddělení. Prý nám orgové stopnou čas. Reklamační oddělení volá zpátky. “Malý lístečky? Tak já se kouknu. Jé...”. Prostě jsme ělita.

X CXC M ZV

(natolik minimalistické zadání, že jej přetiskuji v originálním znění)

Tom má fetiš na počítačové klávesnice, takže zakrátko hlásí, že všechna písmenka se nacházejí na spodním řádku klávesnice. To nás zaujme víceméně jen akademicky, protože nevíme, jak s takovou informací naložit. Paču je však nějak podezřele potichu.

Ticho před bouří se po deseti minutách klávesnicových hrátek přetaví v hromový výsledek: “Jako je to blbý, ale nemohlo by to být prostě *kříž 190 metrů zpět?*” Dalibor ani nedoposlouchal druhou polovinu věty a utekl ke křížku. *Tady se přidávám k těm, kterým v upřesnění chybělo těch 50 m. I za světla jsem nejdřív bezradně obešel křoví v bezprostřední blízkosti, pak počkal na Marťu a teprve s její pomocí našel to správné. Za tmy a se světlouščí čelovkou by mi to trvalo ještě mnohem déle.*

Ve volném čase brouzdám po Facebooku a vidím, že Aleš & comp. už postoupili na Hitlerův kopeček. Honza Klusáček [postnul jejich selfíčko](#). Odpovídáme stejnou kartou, i když už je vidíme támhle na loučce louskat **X CXC M ZV**.

Dalibor si přinese záznam rotací nějaké mřížky, šifru si správně zanalyzuje a během pár minut spolu s Tomem a Marťou i vyluští. Sotva jsem se stihl napít. Tady se nám dařilo, vyluštili jsme dvě šifry v čase jedné.

Stmívá se. Od tohoto stanoviště až do konce hry budeme svítit. Rychle identifikujeme lidovky a netrvá dlouho, než nám dojde, že jde o dvojice písniček se stejnou melodií. Text pod obrázky je rozdělen vždy po pěti slabikách, takže je nasnadě, že nad slabiky budeme psát nulu nebo jedničku podle toho, jestli slabika pochází z kulaté nebo hranaté písničky.

To se snadněji řekne než udělá. Tom si například trvá na tom, že v *Běží liška k Táboru* se zpívá “... že ji celou rozpíchá”. Nakonec však své představy o lidovkách harmonizujeme s tím, co si o nich myslí organizátoři, a po nezbytné špetce zmatků v obarvování slabik a převádění dvojkovky do spořádané číselné soustavy máme tajenku. *Po šifře s počasím další, u které jsme se smáli nahlas.* Hurá k viaduktu!

U viaduktu vyzvedáváme šnečky. Odporně dlouhá slohovka s velmi zábavným textem! *Nojo, další!* Morseovka z toho smrdí na sto honů, ale chvíli trvá, než si uděláme jasno v tom, že *šnečci* jsou vlastně *tečky* a *párky* jsou vlastně *čárky* a že šifra vlastně říká, že jediné dva způsoby náhrady jsou šneček za párek nebo párek za nic.

Potom už je to vlastně docela snadné. Já s Tomem luštíme zepředu a vychází nám BEZTF. Marťa luští zezadu a vychází jí KOPEC. To se nám líbí víc. Přepneme se do lušticího módu “aby to vyšlo” a hle - skutečně to vyjde. Věž na Fajtově kopci.

Věž není daleko. Zato je vysoko. Cestou procházíme kolem podivného stroje s napjatými lany, který nikdo z nás nedovede identifikovat.

- “To vypadá jako lanovka, hele...”
- “Kde by se tady vzala lanovka?”

Když o minutu později šplháme na vrchol sjezdovky místního ski areálu, už lanovku chápeme. Občas se otáčíme a očima hledáme čelovky pronásledovatelů. Naštěstí marně.

Na kopečku domeček a v domečku Turniket. A pivo a limča a konečně trocha odpočinku, protože naše čtyři nápojeví body bude potřeba si odpracovat. Někdo z týmů za námi stále sveřepě drží nulu.

S Tomem se vrháme na šachovou úlohu, která nás zaměstná až do odchodu. Produktivnější členové týmu ovšem začnou sbírat body. Nejdřív vykřešou jeden bod z nesportovních memorik ([mohly být aspoň dva, ale to bychom si bývali museli nejdřív přechíst zadání](#)), potom Dalibor pokoří za extra bod U-rampu. Se dvěma body v kapse bychom mohli po hodině odcházet, ale bohužel jsme Martině koupili za bod bavlnku, takže ještě čekáme na dvojbodovou výšivku svíčky. Mezitím se bavíme [falšováním osobních dokladů](#). Bohužel orgové prokouknou, že doklady nejsou platné, a bod nám nepřiznávají.

Svíčka hotova, hurá do finále! Vyslechneme si Vysoký jalovec a obdržíme Matku Vysočiny. Tedy vlastně kus salámu vysočiny ořezaného do tvaru matice. Ale tak rozumíme si. Neváháme, balíme, odcházíme. S obavami koukáme k úpatí sjezdovky, ale pořád nejsou v dohledu žádné čelovky. Paráda!

Chvilí před půlnocí na dé jedničce stále panuje čilý provoz. Cestou k Matce do naší skupinky najednou přibyla šestá postava.

- “Nazdar.”
- “Nazdar, Karlééé!”

Karel Martišek se utrl ze svatby, jen aby se mohl na půlku hry připojit k MUPY MUP. A čirou náhodou potkal cestou k týmu nás. Haluz! Instruuje Karla, aby dokonale zapomněl, že nás tady kdy viděl, a loučíme se s ním přímo u prvního stanoviště Finále.

Šifra příliš odporu neklade, ale její luštění chvíli trvá. Text a změněná písmenka do dvou cyklů. S Marťou se shodneme, že tři a tři divná písmenka bychom chtěli nařezat do trojúhelníků a vytvořit Davidovu hvězdu. Když ale napíšeme abecedu do kruhu a písmenka spojíme, je hvězda taková nemocná. Až po chvíli Paču podotkne, že pokud vezmeme v potaz abecedu českou, vychází to hezky. Bingo.

U židovského hřbitova vyzvedáváme osmisměrku, která je neobyčejná tím, že se zdá být úplně obyčejná. Tušíme zradu, ale nezbyvá nám, než prostě luštit osmisměrku. Zapojíme se všichni, Dalibor škrťá, práce jde od ruky. Tajenka napovídá, že se máme zaměřit na slova, která s jinými nic nesdílejí. A skutečně, slova jako HRAD, KAFKA, SCHODY a další nacházíme v dokonalé ohrádce. Pěkná šifra! Jdeme na zámek.

Někdy v tuhle chvíli mě napadá, že mě vlastně vůbec nebolí nohy, což ve finále Svíček nebývá zvykem. Ale prosimich, orgstvo, to není stížnost! Naopak. Každopádně - zámek není daleko. Sedáme přímo na lavičku před hlavní branou a využíváme světla místního jasného kandelábru, abychom trochu pošetřili čelovky.

Doplňování písmenek jde vcelku dobře, jen co si ověříme, že vždycky doplňujeme tak, aby slovo bylo psáno sTřídAvĚ malými a velkými písmenky. Nakonec nám zbude jenom vetUpNoSt, se kterou si z nějakého důvodu nevíme rady. A tak říkám: "Hele, a co uděláme tady s tou vzestupností?" fAcpAM

Vepíšeme nad slova doplněná písmenka, což je na nějakou chvíli to poslední, co uděláme. Prudím ostatní s tím, že zarovnání na pravý praporek nebude samoučelné, ale nikam se neposouváme. Dalibor říká, že ta doplněná písmena jsou všechna z určité množiny. Dáme mu za pravdu a nadále netušíme, co dělat dál.

Přestanu prudit s pravým praporkem a začnu naopak prudit s tím, že když někam doplňujeme jedno písmenko a jinam dvě, mohla by se ta písmenka nějak převádět na čísla a dávat 1-26. A i potom ještě trvá, než nám dojde, že to ta čísla opravdu jsou. Zajásáme, čteme tajenku, takže máme vyhráno, že? Skoro. Nejdřív je potřeba dobrat se k láčkám a spolehnout se na Daliborův ostrozrak, který najde Světláček.

U Světláčku si prostě v šifře přečteme *pod tunelem pod tratí pod ulicí Nad Tratí* a volně pokračujeme na další stanoviště, na kterém najdeme spoustu papíru do sběru. A tak ho sebereme, prohlédneme a zjistíme, že je potištěn fotografiemi organizátorstva Svíček, které si očividně neví rady s mnohými míčovými sporty.

Zatímco zbytek týmu pilně luští, já otvírám kešu a baštím. Tom si zapisuje fakta z obrázků, především kombinace hrací pole - míč. Teď bychom nějak chtěli použít tabulku, ale to se nedaří. Až nakonec někdo najde "volejbalák" vepsaný do tabulky. A tenistu. A kopačák. Nadšená skvadra hledá stále dál a nedbá mého sýčkování, že další smysluplný text tam už nebude. A nebyl. Cha!

Zato přišel nápad. Těch 25 sloupců a řádků hezky odpovídá počtu bodů, do nichž se hraje set ve volejbalu. Čímž by se volejbalák dal umístit do 25. sloupce. Hraje se nohejbal do deseti? Hraje! Bingo. A tak začal google-fest sportovních pravidel. Tajenka *přejezd mezi názvy hodnot* nás už nemůže rozházet. Říkám, že hodnoty jsou počty vítězných míčů v setu, tedy jedné sadě a bodám prst mezi blízké sady. Odchod! Ani to nebolelo.

Kód HRÁBĚ, to bude poslední stanoviště. Šachová notace. Divná označení sloupců. Musíme je seřadit, jak jdou za sebou, to dá rozum. HESLO PUK. Krása. Pět minut a máme heslo, teď by to jenom chtělo vědět, kde ho ohlásit.

Sehrajeme si šachovou partii a... nic.

Zkoušíme toho opravdu hodně. Interpretovat nevyhozené figury a jejich pozici jako ulice v okolí. Napasovat 32 tahů v zadání na šachovnici, případně šachovnici pokryt postupně figurami, kterými se táhlo v tom kterém tahu. [Pracovat s textem, který má 12+12 písmen a 5+4 slabik, což odpovídá počtu figur ve finální pozici.](#) Hezké nápady, opravdu. Mimo jiné vyzkoušíme i ten správný, totiž k HESLOPUK přičíst vždy i číslo řádku a výsledné písmenko sepsat na šachovnici. Když potom člověk čte zbývající figury, vychází MUZAY... no prostě samé hlouposti. Škoda.

Nebudu to natahovat. Motali jsme se v kruzích a propadali čím dál větší nervozitě. Alespoň jsme si vytunili karmu vrácením v parčíku nalezené peněženky, ale ani to k okamžitému výsledku nevedlo. Přesun proti trdomyslnosti nezabral. Nápady jsou zhulenější a zhulenější.

Ještě před druhým přesunem proti trdomyslnosti se vracíme k alfě našich nápadů a vypíšeme všechna písmenka vzniklá sečtením HESLOPUK a čísla řádku. *“Tak, a co bychom teď chtěli dostat?”* říkáme si s Tomem. Co třeba to gymnázium? GYM v písmenkách je. Jsme dost otupělí, trvá snad minutu i déle, než vyhrknu *“Vždyť by z toho to gymnázium šlo poskládat!”*

Koukáme na písmenka a opravdu, slovo gymnázium se z nich dá složit. Ale v jakém pořadí? Použije se věta pod šifrou? Opravdu se to má nakonec jenom vybrutit? No fuj!

Sbíháme zpět ke stanovišti a potkáváme JE. Arcisoky. Kterak míří na stanoviště, ze kterého my právě běžíme do cíle. Patches si brblá pod vousy *“Tak tohle bude ještě zajímavý.”*, ale netuší, že letos hat trick nezavrší. Nepřichází v úvahu, aby nás ROFLCOPTER ještě předběhl.

Jiní ale mohli. Třeba Aleš & comp. nebo nějaká neřízená střela z větší hloubi startovního pole. Poslední šifra zřejmě kvalitním scrabblíčům nebude činit takové problémy jako nám. Máme obavy, ale zároveň doufáme, že jsme si dvouhodinové zdržení na poslední šifře mohli dovolit. Snad ano!

Jsme u gymnázia. Uvnitř svítí jen malé světýlko. Znamená to, že nikdo ještě nevyhrál, nebo vítězové už spokojeně spí. Poslední dveře, přichází Kotelník a...

Vítězíme!

Pro Martu je to už páté vítězství na Svíčkách, pro Dalibora dost možná také ([třetí, nemám tak poctivou docházku :\)](#)), ale radují se spolu s námi, jako kdyby taky právě přišli o svíčkový

věneček. Letošní Svíčky byly stou šifrovačkou, které jsme se zúčastnili jako Přizdisráči - a takové jubileum nejde oslavit lépe než vítězstvím na významné hře.

Euforii brzo vystřídá únava. Vždyť je teprve půl šesté ráno. Natáhneme se na žíněnky a dobíjíme baterky. A když se ráno vzbudíme, pořád tu nikdo jiný není. Krásný pocit. *Mně to ještě nedá a jdu si prohlédnout centrum, které finálová trasa tak uctivě obkroužila. Kostel v půl osmé plný, naopak ze synagogy vietnamská tržnice, fuj. ROFLové u řeky rozehřívají mozkové závitky a podobně jako my zkouší všechny možné způsoby, jak dostat z PUKu GYMNÁZIUM.*

Když se už věnujeme snídani, svíčkové se čtyřma, přichází do cíle ROFLCOPTER!, který nakonec na poslední šifře strávil ještě víc času než my. A půlhodinu po nich Aleš & comp., ti se naopak z druhé desítky na Turniketu dokázali neuvěřitelně vyšvihnout a na poslední úloze strávili snad jenom patnáct minut. Holt zkušenosti. *No a mně těsně potom odjíždí přímý bus VelMez -> chalupa, takže rodině ještě v neděli vynahradím svůj úprk v sobotu. Líp to vyjít nemohlo.*

Se třemi týmy v cíli už je čas na dekorování vítězů, skromné potlesky a malou mexickou vlnu, kterou pro nás zpunktovali kluci s vrtulníkem na zádech. Díky!

Cestou domů se s Martou bavíme o složení týmu.

“To bychom si skoro zasloužili být v názvu, ne?”, otáže se Marta.

“Něco jako Přizdihory?” říkám a pak dodám: *“A nebo spíš naopak. Berte, nebo nechte být!”*

Za Přizdisráče s radostí sepsal
-- Dero

Přečetli jste všechno až do konce? Díky! Podepište se nám tu!